

עפ"ג 52539/12/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד
עפ"ג 52539-12-19
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת שירלי רנר
המערער
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד כיוואן
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט דוד גבאי ריכטר) מיום 10.11.19
בת"פ 4501-05-19.

כללי

1. המערער הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, באיומים, בהחזקת סכין ובפציעה כשהעברין מזוין. המערער נדון ל - 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, צו מבחן למשך 12 חודשים, פיצוי למתלון בסך 5,000 ₪ והתחייבות עצמית להימנע מעבירה. הערעור מופנה כנגד ההרשעה וכנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 27.4.2019, על רקע חשדו של המערער כי אשתו מצויה בקשר טלפוני עם גיסו (להלן: "המתלון"), נטל המערער סכין מטבח ונסע ברכבו יחד עם אשתו לביתו של המתלון. בהגיעם למקום, דפק המערער על דלת בית המתלון כשהסכין בידיו. המתלון פתח את הדלת, הבחין במערער מנופף בסכין וניסה ליטול את הסכין מידיו של המערער, תוך שאשתו ניסתה למנוע מהמערער לפגוע במתלון, בכך שמשכה בחולצת המערער עד אשר נקרעה. כתוצאה מהמאבק אשר התפתח בין המערער למתלון על הסכין, נחתך המתלון בידו בחתך שהצריך טיפול בבית חולים שכלל תפירה בהרדמה מקומית.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר לביטול ההרשעה ולהטלת של"צ וצו מבחן למשך שנה, כפי שהמליץ שירות המבחן. נטען כי המערער היה נתון במעצר בית מלא בין הימים 27.4.19-7.8.19, שאז הותרה יציאתו לעבודה בבית החולים משגב לדך החל מיום 15.8.19. עוד נטען כי למתלון נגרם חתך קטן באצבע, באופן שאינו מתיישב עם קביעתו של בית משפט קמא, לפיה הנזק למתלון הוא "לא פשוט... הן ברמה הפיזית והן ברמה הנפשית". כמו כן, בגזר הדין אין התייחסות לכך

שלמערער קיים חוב בהוצאה לפועל, העומד על סך של 440,000 ₪. באשר להרשעה, נטען כי בעקבות ההרשעה, המערער פוטר מעבודתו ככח עזר בבית החולים שערי צדק, ועשוי להיות מפוטר גם מעבודתו הנוכחית ככח עזר סיעודי. המלצת שירות המבחן לפיה יש להימנע מהרשעת המערער ולשלוח אותו לטיפול קבוצתי, הנה מאוזנת וסבירה. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות אלימות מצד המערער הינו נמוך והתרשם כי העבירות בוצעו על רקע תקופה משברית בחייו של המערער ואין מאפיינות את התנהלותו בדרך כלל. המערער הביע אמפתיה לסבל הפיזי והרגשי שהסב במעשיו למתלונן, הוא הודה במיוחס לו, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי יקר. כמו כן, למערער אין הרשעות קודמות וזו מעורבותו היחידה בפלילים. הוסף עוד כי בית משפט קמא לא הסביר מדוע דחה את המלצת שירות המבחן אשר ראה את התמונה הכוללת של המערער ומשפחתו. המעשה נעשה בעידנא דריתחא והמערער התחרט על מעשיו, המערער נטול עבר פלילי ולכן היה מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן. בית משפט רשאי לסטות ממתחם העונש ההולם, קיימת תוכנית שיקום ובית משפט קמא נמנע מכך. היום היחסים של המערער והמתלונן מצויינים.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות הערעור. נטען כי גזר הדין מנומק ומבוסס והתייחס לכלל הנסיבות, נקבע מתחם ראוי על הצד הנמוך. העבירה של החזקת סכין בלבד הובילה לא פעם לעונשי מאסר בפועל. לעניין ההרשעה מעבר לחומרה, שירות המבחן לא בא בהמלצה ולא הוכח נזק קונקרטי. וכן, לא באו ראיות לקשר שבין המערער למתלונן, ובכל מקרה, הנסיבות מצדיקות אפילו מאסר בפועל ולא בעבודות שירות.

מכל אלה יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הוא בן 37 שנים, נשוי ואב לשני ילדים, אינו עובד בחודשים האחרונים בשל מעצרו, ללא הרשעות קודמות. המערער לקח אחריות חלקית למעשיו והתקשה לגלות תובנה מעמיקה לחומרתם, ובעת ביצועם התקשה להעריך את הסכנה הפוטנציאלית הגלומה במעשיו. לצד זאת, הוא הביע בושה וחרטה. הוערך כי ביצע את המעשים על רקע תקופה משברית בחייו וכי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד הנה נמוכה. הומלץ להימנע מהרשעה ולהטיל של"צ בהיקף של 200 שעות, מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה לשם טיפול קבוצתי.

דין

5. דין הערעור להידחות.

הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 יעקב ביטי נ' מדינת ישראל (2006); ע"פ

2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997).

6. במקרה דנן, תנאי הלכת כתב אינם מתקיימים. העבירה של החזקת סכין הנה עבירה חמורה, אותה הגדיר המחוקק כעבירה מסוג "פשע", ובשל השכיחות של ביצועה, קוראת הפסיקה להחמרת הענישה כנגד נושאי סכינים. העבירות שביצע המערער הן חמורות והן בוצעו בהקשר משפחתי. המערער לא חדל ממעשיו גם נוכח ניסיונות להניאו מכך מצד אשתו והמתלונן. ההצטיידות בסכין והנסיעה לביתו של המתלונן מלמדות על תכנון מוקדם, ובסופו של דבר המערער עשה שימוש באותה סכין. כמו כן, לא הוכח כי הרשעת המערער תביא לפגיעה ממשית וקונקרטית בו, בתעסוקתו או בשיקומו.

7. אשר לערעור על חומרת העונש, כלל הוא כי ערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, והתערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. לאחר בחינת טיעוני הצדדים, הגענו לכלל מסקנה כי לא נפלה כל טעות מהותית בגזר הדין.

8. לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שהמערער לקח על המעשים, הבעת חרטה והעדר הרשעות קודמות. עם זאת, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע, כמפורט לעיל. כמו כן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי האחריות שלקח המערער על מעשיו הנה חלקית והוא אינו מבטא הפנמה לחומרתם ולסכנה שהיתה גלומה במעשיו, באופן המחזק את משקלו של אינטרס ההרתעה בעניינו. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות על פי חוות דעת הממונה ביום 30/5/21.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשפ"א, 04 מאי 2021, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

אריה רומנוב, שופט

השופט רפי כרמל, סגן נשיא, אב"ד